

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-41(3)/16/JK

Warszawa, 28 kwietnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/46/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r., poz. 678, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy SANO Sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie nr ZKŻ.8361.82,95.2015 z dnia 10 marca 2016 r. (nr akt sprawy: ZKŻ.8361.282,95.2015), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 900 zł (słownie: dziewięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej pięciu partii artykułów rolno-spożywczych, oferowanych do sprzedaży bez opakowań,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 18 – 25 maja 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie, zwanego dalej również „Zachodniopomorskim WIIH”, w sklepie spożywczo-przemysłowym „SANO 20”, mieszczącym się w Koszalinie przy ul. Topolowej 5, należącym do przedsiębiorcy SANO Sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie, zwanego dalej również „stroną”, oceniono oznakowanie będących w ofercie handlowej wyrobów garmazeryjnych i przetworów mięsnych, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

W wyniku powyższego stwierdzono, że:

1. kiełbasa biała surowa, w ilości 10,00 kg, wartości 159,90 zł,
2. skrzydełka po diabelsku, w ilości 1,20 kg, wartości 9,59 zł,
3. sajgonki, w ilości 1,90 kg, wartości 30,38 zł,
4. gyros drobiowy, w ilości 1,00 kg, wartości 18,50 zł,
5. „De Volaille” drobiowe z piersi, w ilości 1,15 kg, wartości 20,69 zł,

o łącznej wartości 239,06 zł, nie odpowiadają wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wykazu składników. Powyższe naruszało wymagania § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania”.

W toku kontroli ustalono, że wykazy składników ww. produktów znajdowały się na zapleczu placówki (w formie segregatora z kompletem etykiet) i były dostępne na życzenie konsumentów.

Dodatkowo w toku kontroli pobrano do badań laboratoryjnych próbkę m.in. ww. produktu pod nazwą sajgonki w celu sprawdzenia jakości handlowej tego artykułu rolno-spożywczego.

Powyższe udokumentowano w Protokole pobrania próbki produktu nr 001937 z 19 maja 2015 r.

Jednocześnie z tej samej partii i w tych samych ilościach pobrano, zabezpieczono i przekazano kontrolowanemu w celu przechowania próbkę kontrolną (Protokół pobrania próbki kontrolnej nr 001938 z 19 maja 2015 r.).

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 25 maja 2015 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.82.2015).

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu, zwane dalej „Laboratorium w Poznaniu”, wykazały, że sajgonki nie odpowiadały wymaganiom z uwagi na obecność niedeklarowanych przez producenta wołowiny i drobiu (metoda immunoenzymatyczna: wołowina>2%, drób>1%).

Powyższe udokumentowano w Sprawozdaniu z badań nr 164/2015 z 25 maja 2015 r.

W związku z powyższym, w toku kontroli w dniu 10 czerwca 2015 r. (Protokół kontroli z 10 czerwca 2015 r.), zapoznano stronę z wynikami badań ww. produktu. Stronę poinformowano także o prawie do złożenia wniosku o przebadanie próbki kontrolnej. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 16 lutego 2016 r., Zachodniopomorski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę SANO Sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr ZKŻ.8361.82,95.2015 z dnia 10 marca 2016 r., Zachodniopomorski WIIH wymierzył przedsiębiorcy SANO Sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 900 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu ww. partii niewłaściwej jakości handlowej produktów, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

Pismem z 21 marca 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. W uzasadnieniu odwołania, strona wskazała, iż w dniu kontroli segregator z wykazem składników oferowanych produktów znajdował się w biurze kierownika sklepu, zaś zakwestionowane sajgonki nie wyczerpują definicji artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego.

Pismem z 6 kwietnia 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę SANO Sp. z o.o. z siedzibą w Koszalinie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywcemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku ww. produktów oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidoczniło informacji o wykazie składników, które to informacje są wymagane przez ww. przepisy, a w przypadku sajgonek stwierdzono również obecność niedeklarowanego mięsa wołowego i drobiowego. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Zachodniopomorski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu pięć partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, wskazuje jednak, że segregator z wykazem składników oferowanych produktów znajdował się w biurze kierownika sklepu, co prawdopodobnie wynikało z faktu, iż po myciu i dezynfekcji stoiska nie został odłożony na miejsce. Niemniej jednak stosowne informacje były udzielane klientom na ich życzenie.

Odnosnie zakwestionowanych sajgonek strona poinformowała, że produkcja jej wyrobów jest produkcją lokalną, ograniczoną i marginalną, stąd też zachowanie czystości technologicznej wyrobów jest bardzo trudne. Mimo istnienia procedur w zakresie produkcji wyrobów własnych, w wyniku błędu ludzkiego mogło dojść do nieznacznego zmieszania mięs różnych gatunków zwierząt.

W związku z powyższym, strona nie miała na celu ukrycia rzeczywistego składu sajgonek, tym samym w przypadku sajgonek nie została wyczerpana definicja artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, zwłaszcza że ceny za kilogram mięsa w dniu produkcji wynosiły odpowiednio:

- pierś z kurczaka 13,50 zł/kg netto,
- wołowina górna zrazowa 29,90 zł/kg netto,
- łopatka wieprzowa b/k 8,95 zł/kg netto.

Powyższe świadczyło – w ocenie strony – o braku istotnego naruszenia interesów konsumentów.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje w pierwszej kolejności, że nieprawidłowe oznakowanie stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego niezależnie od formy i sposobu produkcji. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność. Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 2, jednoznacznie stanowi, iż informacje o produktach sprzedawanych bez opakowań jednostkowych podaje się w miejscu sprzedaży na

wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu (podkreślenia Prezesa UOKiK). Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, i co potwierdza również sama strona, segregator z wykazem składników oferowanych produktów znajdował się w biurze kierownika sklepu, a więc w miejscu niedostępnym bezpośrednio konsumentom. Spełnieniem zaś wymogu wynikającego z ww. przepisu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), ale tylko wtedy, gdy konsument ma możliwość bezpośredniego zapoznania się z tymi informacjami. Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie ponieważ to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu (por. np. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15 – nieprawomocny; z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1652/10 i z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12 – prawomocne). Sama obecność wymaganego oznakowania w miejscu sprzedaży, bez zapewnienia konsumentom możliwości zapoznania się z nim, nie jest więc – w ocenie Prezesa UOKiK – spełnieniem wymogu § 19 ust. 1 pkt 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, nawet jeżeli informacje w powyższym zakresie były przekazywane na życzenie konsumentów.

Nie ulega zatem wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom informacji o oferowanych produktach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

W odniesieniu do argumentów strony uzasadniających, że produkt oferowany pod nazwą sajgonki nie wyczerpuje definicji artykułu rolno-spożywczego zafalszowanego Prezes UOKiK wskazuje, iż z zaskarżonej decyzji jednoznacznie wynika, że Zachodniopomorski WIIH zakwalifikował go jako produkt niewłaściwej jakości handlowej, a nie zafalszowany. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej artykuł rolno-spożywczy zafalszowany to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,

- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W świetle powyższego istotnym elementem uznania produktu za zafałszowany jest stwierdzenie niezgodności, wskazanej w ww. definicji, która w istotny sposób narusza interesy konsumentów. Uwzględniając argumenty strony, słusznie więc wskazał organ pierwszej instancji, że choć w przedmiotowym produkcie stwierdzono obecność niedeklarowanych gatunków mięsa – wołowego i drobiowego – to, na co wskazała również strona w wystąpieniu pokontrolnym, jak i odwołaniu od decyzji Zachodniopomorskiego WIIH, były one droższe od mięsa wieprzowego oraz w powszechnym pojęciu lepsze pod względem jakościowym i zdrowotnym (według deklaracji strony wołowina górna zrazowa i pierś z kurczaka), stąd niezgodność ta nie narusza istotnie interesów konsumentów, wobec czego nie zachodzi możliwość zastosowania w sprawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Nie zmienia to jednak faktu, że obecność niedeklarowanych gatunków mięsa świadczy o niewłaściwej jakości handlowej produktu. Ponadto sajgonki zostały zakwestionowane również z uwagi na brak wymaganych na gruncie rozporządzenia w sprawie znakowania informacji o wykazie składników. W myśl zaś art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakość handlowa to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi. Jak wynika z powyższej definicji, jakość handlowa artykułu rolno-spożywczego to także niezgodne z przepisami oznakowanie. Tym samym w świetle przywołanej definicji jakości handlowej sajgonki nie spełniały ustawowych wymogów jakości handlowej co było podstawą wymierzenia stronie kary pieniężnej z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdza, że sposób ustalenia kary i wymierzenie jej w wysokości 900 zł, były zgodne z kryteriami zawartymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj. w toku postępowania administracyjnego wzięto pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, zaś informacje w zakresie ww. kryteriów znalazły uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych. Wskazać należy, że najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 1.195,30 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez

wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. pięciu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 239,06 zł (tj. 5 x 239,06 zł). W omawianym przypadku, w związku z faktem, iż strona po raz kolejny dopuściła się naruszenia przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych, organ wymierzył jej karę w wysokości 900 zł, czyli około czterokrotnej wartości korzyści majątkowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski